

Arrest

nr. 178 428 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 171 035 van 30 juni 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.2. Op 23 juni 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11,§1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene werd van 29/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. PV nr TG.60.F1.002653/2015 van de politie van Antwerpen

*Er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres*

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

*Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Artikel 74/11,§1, tweede lid:*

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd van 29/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. PV nr TG.60.F1.002653/2015 van de politie van Antwerpen

*Er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres*

Betrokkene heeft verklaard, in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 03/12/2015, geen familieleden in België te hebben en geen reden te hebben om niet naar zijn eigen land terug te keren.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om op de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(…)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 190 663.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 23 juni 2016.

Door de verzoekende partij werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er zelfs helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de bijlage 13sexies werd afgeleverd met een bijlage 13septies, waartegen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend die retroactief zou verdwijnen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bijlage 13septies geenszins retroactief verdwenen is uit het rechtsverkeer en dat de bijlage 13sexies op geldige wijze gepaard ging met een geldig genomen bijlage 13septies. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 28 juni 2016 gericht tegen de bijlage 13septies, werd immers verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3. De verzoeker werpt op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Hij stipt aan dat hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die met het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat wanneer deze beslissing door de Raad zou worden vernietigd, ook het inreisverbod dient te worden vernietigd. Zoals de verzoeker zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de beslissing van 23 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het gegeven dat deze laatste beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad impliceert op zich nog niet dat deze beslissing onwettig is genomen. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvV 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 178 327 van 24 november 2016 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Bij het eventueel opleggen van een inreisverbod, dient de verwerende partij rekening te houden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Conform artikel 74/11, §1, 1° Vreemdelingenwet kan een beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het opleggen van een inreisverbod van meer dan drie jaar is bijgevolg geen automatisme. De verwerende partij heeft hierbij een discretionaire bevoegdheid en dient deze met de uiterste zorgvuldigheid en redelijkheid te gebruiken.

2. In de bestreden beslissing wordt, bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, veel gewicht toegekend aan de (potentiele) schending van de openbare orde door verzoeker.

De gemachtigde verwijst naar een proces-verbaal en een eerder aanhoudingsmandaat.

Een proces-verbaal is een informatiebron. Het bevat de omschrijving van een situatie. De inhoud van dit proces-verbaal is verzoeker evenwel niet gekend. Door de gemachtigde wordt er ook niet geciteerd uit dit proces-verbaal, evenmin wordt dit proces-verbaal gevoegd aan de bestreden beslissing.

Uit het pv-nummer kan wel worden afgeleid dat het proces-verbaal dateert van 2015, maar wat wordt er in het proces-verbaal beschreven? Over welke zaken gaat en binnen welke tijdsperiode?

Verzoeker kwam nog nooit eerder in aanraking met het gerechtelijk apparaat. Hij is niet ANG gekend en beschikt over een blanco strafblad.

Ook een concreet element ontbreekt met de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat. Dit aanhoudingsmandaat is bovendien niet meer geldig. Verzoeker werd in vrijheid gesteld onder borgstelling.

Deze borgstelling is net een garantie dat verzoeker geen bijkomende feiten zal begaan, waardoor een toekomstige schending van de openbare orde net wordt vermeden.

Verzoeker is evenmin veroordeeld. Bij de gegeven motivering in de bijlage 13sexies merkt de gemachtigde dit ook op: “feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden”. De gemachtigde erkent zelf dat er geen enkele zekerheid hierover is. Evenmin beoordeelt hij zelf enig concreet element van dit strafrechtelijk dossier, zoals het proces-verbaal.

De verwerende partij handelt daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door zich louter en alleen te baseren op “een proces-verbaal” en een achterhaald “aanhoudingsmandaat” bij het opleggen van de maximumtermijn, terwijl bovenvermelde elementen het net zeer aannemelijk maken dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden net niet de openbare orde of de nationale veiligheid te zullen schaden.

Het blanco strafblad maar vooral de borgstelling zijn daarbij cruciaal om in overweging te nemen, wat de gemachtigde niet heeft gedaan.

De verwerende partij had deze elementen dan ook moeten betrekken in haar oordeel, wat zij niet doet. Dit zijn nochtans duidelijk elementen die een inreisverbod verantwoorden lager dan de maximale duurtijd.

Een individueel onderzoek werd niet verricht, minstens voldoet dit onderzoek niet (artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

De verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk deze concrete elementen niet te betrekken in haar oordeel.

Bovendien is de motivering van de gemachtigde tegenstrijdig.

Enerzijds wordt door de gemachtigde gesteld gesproken over “feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden”, waaruit de onzekerheid blijkt, anderzijds wordt door de gemachtigde gesteld dat “betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare [orde] te schaden”. Beide zijn niet verzoenbaar.

Ook hieruit volgt dat de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk handelt.

3. In het verlengde van het voorgaande, wijst verzoeker erop dat het foutief is dat hij over een verblijfsadres zou beschikken in België.

Verzoeker is woonachtig te (...).

De bestreden beslissing is gestoeld op foute feitelijke gegevens.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

De stelling dat verzoeker op zich geen bezwaar heeft om terug te keren naar Albanië is niet dienstig om een inreisverbod uit te vaardigen met de maximale duurtijd. De terugkeer naar Albanië is niet te vereenzelvigen met het verbod om drie jaar niet naar België te mogen reizen.

4. De bestreden beslissing schendt om bovenvermelde redenen artikel 74/11 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 174/11 §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motivering.

Hij betoogt dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar geen automatisme is. Hij stelt dat de inhoud van het proces-verbaal niet gekend is, dat er geen garantie is dat hij bijkomende feiten zal begaan en dat hij een blanco strafblad heeft. Hij zou wel over een verblijfsplaats beschikken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gemotiveerd werd als volgt:

“(…)”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijken wel degelijk de redenen op grond waarvan geopteerd werd voor een termijn van drie jaar. Er werd uitdrukkelijk ingegaan op het gevaar dat verzoeker vormt

voor de openbare orde en er werd toegevoegd dat er een risico op onderduiken bestaat en dat er geen redenen zijn om niet terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker brengt geen enkele elementen naar voren die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod voor de termijn van drie jaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 28 november 2015 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal. (PV nr. TG.60.F1.002653/2014) wegens in- en uitvoer van verdovende middelen zonder machtiging vereniging of samenkomst met het oog op zwendel in verdovende middelen.

Verzoeker kan derhalve niet voorhouden als zou enkel in de bestreden beslissing melding worden gemaakt van het proces-verbaal daar er zich in het administratief dossier wel degelijk een ander document bevindt dat verwijst naar het desbetreffende PV.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92 236)

Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek. Hij beperkt zijn betoog enkel tot de omstandigheid dat hij kennis zou hebben van het PV opgesteld door de federale gerechtelijke politie, doch betwist geenszins het feit dat hij betraapt werd op verhandeling van verdovende middelen. Uit het administratief verslag blijkt onder meer wat volgt:

“(…) VERHOOR VAN DE BETROKKENE

Verklaring van de betrokkene:

Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

Betrokkenen geef toe trolleya#39;s met een voor hem onbekende inhoud in te ruilen voor trolleya#39;s gevuld met geld. Hij kreeg hiervoor per keer driehonderd euro. Dit alles werd geregeld vanuit een appartement gelegen te (...). Hier verbleven betrokkenen met drie Albanezen.

Uit onderzoek is gebleken dat de trolleya#39;s gevuld waren met verdovende middelen.

Betrokkenen fungeerde als koerier.

Betrokkene is aangehouden op bevel van de heer N. (...), onderzoeksrechter te Tongeren en verblijft in de gevangenis van Hasselt.(...)”

“Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV, 30 mei 2013, nr. 103.834)

“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij voorts niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV 28 mei 2013, nr. 103.710)

Verzoeker kan, op grond van het administratief verslag vreemdelingencontrole, waarin verwezen werd naar een proces-verbaal, niet voorhouden als zou de bestreden beslissing genomen zijn op grond van vermoedens. Bovendien is het feit dat verzoeker in vrijheid werd gesteld geen reden om aan te nemen dat er geen sprake is van een schending van openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker niet is vrijgelaten omdat er geen aanwijzingen van schuld bestaan, doch wel op grond van de betaling van een borgsom.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 171.035 d.d. 30 juni 2016 dat de verwerende partij in de bijlage 13septies duidelijk heeft gemotiveerd dat verzoeker beschouwd wordt als een gevaar voor den openbare orde en hij geen officiële verblijfplaats in het Rijk heeft.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, zodat krachtens de voornoemde bepaling op de verwerende partij de verplichting rustte om de verzoeker een inreisverbod op te leggen. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd, omdat *“(e)en proces-verbaal werd opgemaakt ten zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs”,* waarvoor hij *“eventueel kan veroordeeld worden”* en waarvoor hij *“van 29/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst”*. Tevens wordt er overwogen dat er een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft, dat hij op 3 december 2015 werd gehoord en verklaarde *“geen familieleden in België te hebben en geen redenen te hebben om niet naar zijn eigen land terug te keren”*. Ten slotte wordt gewezen op het feit dat de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”* en op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

De verzoeker werpt vooreerst op dat de inhoud van het proces-verbaal waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen hem niet gekend is, dat er niet uit wordt geciteerd in de bestreden beslissing en dat het evenmin werd toegevoegd aan de bestreden beslissing. Het in de bestreden beslissing vermelde proces-verbaal werd inderdaad niet opgenomen in deze beslissing zelf en er ook niet bijgevoegd. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen of het als bijlage toe te voegen. *In casu* wordt gesteld dat lastens de verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Deze bondige veruitwendiging van de inhoud van het proces-verbaal in de bestreden beslissing geeft de verzoeker reeds zodanig inzicht in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij geen kennis heeft van dit motief. Verder bevat het administratief dossier een *“Administratief verslag: illegaal verblijf”*, dat door de verzoeker kan geconsulteerd worden, waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat de verzoeker op 28 november 2015 op heterdaad werd betrapt voor *“Criminele Organisatie”, “In- en uitvoer van verdovende middelen zonder machtiging”* en *“Vereniging of samenkomst met het oog op zwendel in verdovende middelen”*, waarbij nog wordt toegelicht dat uit het verhoor van de verzoeker blijkt dat hij toegeeft een trolley met een voor hem onbekende inhoud te hebben ingeruild voor een trolley gevuld met geld, dat hij hiervoor per keer driehonderd euro krijgt, dat dit alles werd geregeld vanuit een appartement gelegen te Antwerpen waar

hij verbleef, dat uit onderzoek blijkt dat de trolley gevuld was met verdovende middelen, dat de verzoeker fungeerde als koerier en dat hij werd aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter. In dit *“Administratief verslag: illegaal verblijf”* wordt tevens expliciet melding gemaakt van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten door de politie werd opgesteld. Aangezien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen partij is in de (straf-)zaak op grond van het op heterdaad betrappen van inbreuken op de drugswetgeving, kan het integrale proces-verbaal logischerwijs niet worden opgenomen in het administratief dossier. Zoals gesteld wordt het nummer van het proces-verbaal wel uitdrukkelijk weergegeven, zowel in het *“Administratief verslag: illegaal verblijf”* als in de bestreden beslissing zelf. Op basis van dit nummer kon de verzoeker desgevallend het proces-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier en dat hiervan tevens geen kopie werd gehecht aan de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoeker stipt verder aan dat hij nooit eerder in aanraking kwam met het gerechtelijk apparaat, dat hij een *blanco* strafblad heeft, dat hij *“niet ANG gekend (is)”* en dat het aanhoudingsmandaat niet langer geldig is nu hij werd vrijgelaten onder borgstelling, wat een garantie is dat hij geen bijkomende feiten zal plegen en dat een toekomstige schending van de openbare orde wordt vermeden. Tevens stipt de verzoeker aan dat hij nog niet veroordeeld werd en onderstreept hij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing aangeeft dat er geen zekerheid is dat dit zal gebeuren. De verzoeker meent dat al deze elementen eveneens in rekening dienden te worden gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet louter kan baseren op een proces-verbaal en op een aanhoudingsmandaat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, dat een individueel onderzoek niet of minstens niet voldoende werd verricht en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenmin enig concreet element van het strafrechtelijk dossier, zoals het proces-verbaal, beoordeelt. De verzoeker betwist doorheen zijn betoog evenwel niet dat hij op heterdaad werd betrapt voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Het gegeven dat hij voorheen niet in aanraking zou zijn gekomen met het gerechtelijk apparaat, dat hij niet gekend is in de algemene nationale gegevensbank, dat hij na borgstelling werd vrijgelaten waardoor het bevel tot aanhouding niet meer geldt, en zijn bewering dat hij een *blanco* strafregister heeft, doen geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat hij werd betrapt bij een inbreuk op de wetgeving inzake drugs zodat kan worden gesteld dat hij een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De verzoeker toont dan ook niet aan waarom de door hem aangehaalde elementen, in het licht van de vaststelling dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu hij op heterdaad werd betrapt voor inbreuken op de drugswetgeving waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat is geplaatst en waarvan een proces-verbaal werd opgemaakt, er een risico op onderduiken bestaat en hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, ertoe zouden moeten leiden dat moet worden geoordeeld dat op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod voor een duur van drie jaar werd opgelegd.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, nu erin enerzijds wordt gesproken over *“(f)eiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden”*, waaruit een onzekerheid blijkt en anderzijds dat *“betrokkene (...) niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”*, wordt erop gewezen dat niet elke (vastgestelde) schending van de openbare orde daadwerkelijk leidt tot een strafrechtelijke veroordeling, zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven zou bevatten.

Voorts werpt de verzoeker op dat de bestreden beslissing foutief vermeldt als zou hij in België niet over een verblijfsadres beschikken. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoeker *“geen officiële verblijfsadres”* heeft, wat iets anders is dan niet over een verblijfsadres beschikken. Uit artikel 5 van de Vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling die niet in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers logeert, zich *in principe* binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen moet laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert. Door louter in zijn verzoekschrift het adres op te geven waar hij (feitelijk) woont, toont de verzoeker evenwel niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat hij *“geen officiële verblijfsadres”* heeft.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat de stelling dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar Albanië niet dienstig is om een inreisverbod met maximale duurtijd te rechtvaardigen, wordt erop gewezen dat hem een inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat *“(e)en proces-verbaal werd opgemaakt ten zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs”* waarvoor hij

“eventueel kan veroordeeld worden” en waarvoor hij “van 29/11/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst”, omdat er een risico op onderduiken bestaat, omdat hij op 3 december 2015 in een vragenlijst heeft verklaard geen familieleden in België te hebben en geen redenen te hebben om niet naar zijn land terug te keren, omdat hij “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”, evenals omwille van het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. De bestreden beslissing dient te worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar. Voorts toont de verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is om het gegeven dat hij verklaard heeft “geen redenen te hebben om niet naar zijn eigen land terug te keren” mee te laten wegen bij de beoordeling om een inreisverbod met een maximale duur van drie jaar op te leggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, van artikel 6, §§ 1 en 3, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verzoeker kreeg op 23 juni 2016 zowel de bestreden beslissing betekend als een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker zal worden verhinderd om drie jaar het grondgebied van België te betreden.

De bijlage 13septies stelt: “Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”. De gemachtigde beseft hier het belang van het strafrechtelijk dossier.

De bijlage 13sexies vermeldt hierover niets.

Er wordt in de bijlage 13septies, de bestreden beslissing, evenmin aangegeven hoe verzoeker kan terugkeren naar België.

Hoe het mogelijk zou moeten zijn voor verzoeker om terug te keren naar België, eens de bestreden beslissing is uitgevoerd, is verzoeker een raadsel. Artikel 74/14 Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om de opschorting of opheffing te vragen om te voldoen aan het gerechtelijk dossier.

De verwijderingsmaatregel met het "gepaarde" inreisverbod en de stelling dat verzoeker terug kan keren naar België zijn onverzoenbaar.

De bewering van de gemachtigde, waarbij duidelijk het belang van het strafrechtelijk onderzoek wordt benadrukt, is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een schending moet worden vastgesteld van zowel artikel 74/14 Vreemdelingenwet als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2. Het strafrechtelijke onderzoek is momenteel nog lopende. De fundamentele rechten in het kader van de strafprocedure, ter ondersteuning van een recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6, §1 EVRM en artikel 6, §3 EVRM, dienen evenwel te primeren op de bestreden beslissing.

In het bijzonder voorziet artikel 6, §3, c EVRM dat eenieder het recht heeft om zichzelf te verdedigen. Een beklaagde, zoals verzoeker, kan niet gedwongen worden om zich te laten vertegenwoordigen ter zitting door een raadsman. Dit zal nochtans de enige mogelijkheid zijn als verzoeker gedwongen wordt verwijderd van het grondgebied.

In zijn arrest van 13 november 2006 (nr. 164.672) stelde de Raad van State dan ook duidelijk als volgt: Als een justitiële rechter in het kader van een strafonderzoek een vreemdeling het gebod oplegt om in België te blijven en de minister van Binnenlandse Zaken laatstgenoemde verhindert deze voorwaarden na te leven door hem te verplichten het land te verlaten, moet een keuze worden gemaakt die er slechts kan op uitmonden het recht van verdediging op strafgebied te bevoordelen, zodat het middel afgeleid uit het feit dat de bestreden akte het verloop van het onderzoek en de uitoefening van het recht van verdediging in het kader van het lopende strafgeding in het gedrang brengt, ernstig is.

De fundamentele rechten van verzoeker in het kader van het lopende strafonderzoek dienen gevrijwaard te worden.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel de fundamentele rechten van verdediging, de artikelen 6, §1 en 6§3 EVRM."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de rechten van verdediging, van artikel 6 EVRM, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat het een raadsel is op welke manier hij zou kunnen terugkeren naar België. Hij stelt dat het strafonderzoek nog lopende is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de wet voorziet in de mogelijkheid waarbij verzoeker een aanvraag kan indienen tot opschorting of opheffing van het inreisverbod. Hij maakt niet aannemelijk als zou er een verplichting zijn om naar het gepaste artikel, zijnde artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, te verwijzen in de bestreden beslissing zelf.

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest met nr. 171.035 d.d. 30 juni 2016 dat artikel 6 EVRM een beklaagde "niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld" en "in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoeker hiertoe een vrijeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee hij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure."

Een schending van artikel 6 EVRM, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig.”

3.3.3.1. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan invoeren. Daarnaast kan ten overvloede nog worden verwezen naar wat *infra*, onder punt 3.3.3.2.2., wordt uiteengezet.

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM.

3.3.3.2.1. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Waar de verzoeker opwerpt dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat – niet aangeeft hoe hij naar België kan terugkeren, lijkt zijn betoog gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (zie: *supra*, onder punt 1.1.), dewelke niet het voorwerp uitmaakt van het huidig beroep. Voorts wordt erop gewezen dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de vaststelling van de termijn om gevolg te geven

aan een bevel om het grondgebied te verlaten en niet van toepassing is bij het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker er nog op wijst dat hij zich wenst te verdedigen in een strafprocedure en dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet voorziet "*in de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing te vragen om te voldoen aan het gerechtelijk dossier*", wordt erop gewezen dat het de verzoeker vrij staat om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. Dat noch in de bestreden beslissing, noch in de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, wordt aangegeven hoe de verzoeker kan terugkeren naar België, doet geen afbreuk aan deze duidelijke wetsbepaling waarin in deze mogelijkheid is voorzien. Noch artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, noch de overige door de verzoeker in het derde middel aangehaalde bepalingen en beginselen houden voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een verplichting in om hieromtrent iets op te nemen in de motivering van het bestreden inreisverbod.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.2. De verzoeker werpt op dat het strafonderzoek nog loopt, dat hij overeenkomstig artikel 6 van het EVRM het recht heeft om zichzelf te verdedigen en dat hij niet kan worden gedwongen om zich te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, terwijl dit laatste zijn enige mogelijkheid zal zijn wanneer hij gedwongen wordt verwijderd van het grondgebied.

De loutere mogelijkheid dat de verzoeker zich in de toekomst mogelijk zal moeten verdedigen wegens inbreuken op de strafwet, volstaat echter niet om te besluiten tot een schending van artikel 6 van het EVRM. Vooreerst staat in de huidige stand van het geding geenszins vast dat de verzoeker zich voor een Belgisch rechtscollege zal dienen te verantwoorden. Voorts beschikt de verzoeker, indien het toch zo ver zou komen, over de mogelijkheid om het inreisverbod te doen opheffen of intrekken overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Bovendien garandeert artikel 6, derde lid, van het EVRM een beklagde weliswaar doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure, maar geeft deze bepaling hem nog niet het recht om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). *In casu* toont de verzoeker niet aan dat hij, wanneer het tot een strafproces komt, geen toepassing zal kunnen maken van de mogelijkheden waarin artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet of zich niet met de actuele communicatiemogelijkheden vanuit Albanië zou kunnen laten verdedigen door zijn raadsman.

De verwijzing naar het arrest nr. 164.672 van 13 november 2006 van de Raad van State is niet dienstig, nu de verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoeker verwijst *in casu* geen justitiële rechter in het kader van een strafonderzoek de verzoeker het gebod heeft opgelegd om in België te verblijven.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan

waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN